

ELİF NİSA GÜLSEL

BENİMLE OYNAR MISIN?

İrem oynamayı severdi. Bazen bir bez bebek, bazen bir kağıt, bazen bir dal parçası kullanırdı. Her zaman bir yol bulurdu. Kimi zaman bir arkadaş arardı kendine, ısrarla komşusunun kapısını çalar, arkadaşı Senem'i davet ederdi. Kimi zamansa farklı oyunlar bulmak zorunda kalırdı kendine. Yalnız oynayabileceği oyunlar bulmak zordu. Bazen annesine sorardı:

— Benimle saklambaç oynar mısın?

—Hayır, işim var.

—Peki sonra?

—Zamanım yok, neden arkadaşınla oynamıyorsun?

Sonra babasına sorardı:

—Yerden yüksek oynayalım mı?

—Hayır.

—Beştaş oynayalım mı?

—Annene sor.

İrem 'hayır' cevabından bıkmıştı, daha fazla yalnız kalmak istemiyordu. Kendine bir arkadaş bulmaya karar verdi. Belki onunla eğlenceli oyunlar oynayabilirdi. O gün yorulup düşene kadar yürüdü, geldiği yerden kimse kalmayana kadar yürüdü. Merakla ve heyecanla etrafına bakıyor ama kimsenin onu kabul edeceğini düşünmüyordu. Günleri böyle geçiyordu, bu dünyada kendine bir yer arayarak. Sonra kendi oyununu kurmaya karar verdi. Sadece kendisinin bileceği, sadece ona özel bir oyun. Beklemekten, hayal kurmaktan sıkılmıştı. Yakıcı bir öfke bürüdü içini.

Arkadaşı Senem o gün onu ziyarete geldiğinde şaşırılmıştı, mutlulukla kapıyı açtı.

—Merhaba İrem, uzun süredir gelmiyorsun. Benimle oynar mısın?

—Hayır.

—Neden? Eskiden saatlerce beklerdin.

—Artık sana veya saçma oyunlarına ihtiyacım yok. Kendine başka bir arkadaş bul.

Kapıyı sertçe kapattı ve odasına gitti. Oyunağını eline aldığında bambaşka bir güç ve zevk kapladı içini. Gece bir sahneydi ve başrolde bu sefer o olacaktı. Karanlıkta bir ışık yandı o gece.

Gözlerindeki tehlikeli parıltılar bu ışık sebebiyle miydi? Gecedan dolayı mı kararmaya başlamıştı o eski oyuncaklar ve masum hayaller? Gün doğunca dönebilir miydi eski haline?